

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாசகம்
திருச்சதகம்

யாழ்ப்பாணம்

நல்லை திருஞானசம்பந்தர் ஆதீன

வெளியீடு

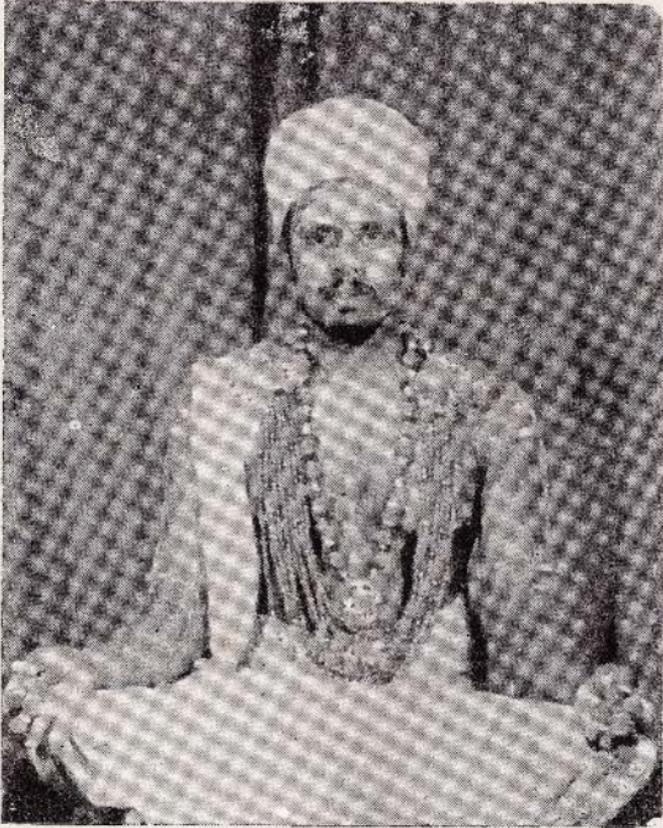
1985

சுவாமிநாதர்
யாழ்ப்பாணம் திருச்சிற்றம்பலம்

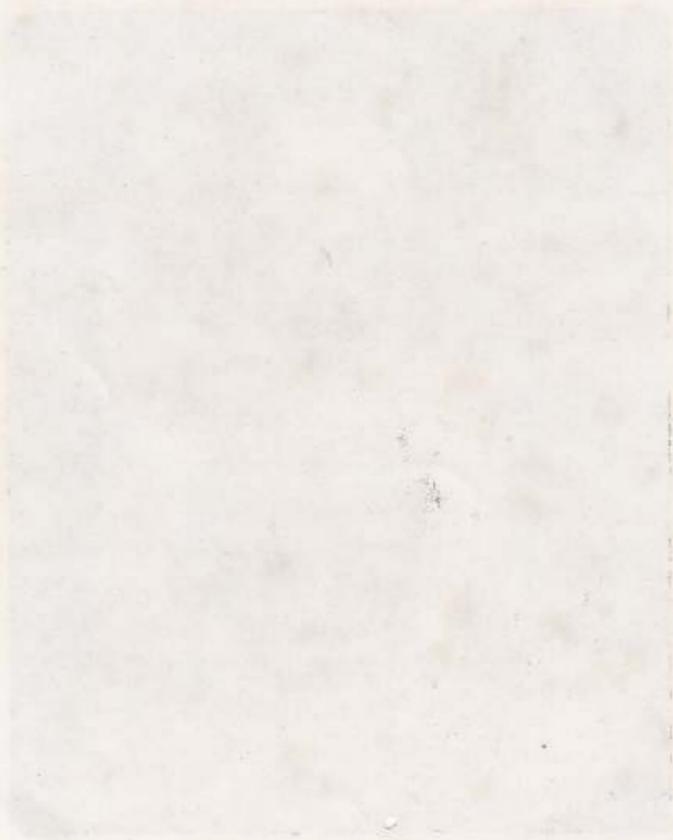
உ

நல்லை திருஞானசம்பந்தர் ஆதீன
இரண்டாவது குருமகா சந்நிதானம்

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சோமசுந்தரதேசிக ஞானசம்பந்த
பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள்

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Faint, illegible text at the bottom of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

பதிப்புரை

திருவாசகம் என்பது அழகிய தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த சொற்களால் ஆகிய செய்யுள் நூல் என்னும் பொருளையுடையதாகும். இத் திருவாசக ஆசிரியர் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் ஆவர். இது சைவத் திரு முறைகள் பன்னிரண்டினுள் எட்டாம் திருமுறையாக வகுக்கப்பெற்றது.

திருவாசகம் ஐம்பத்தொரு திருப்பதிகங்களுடன் திகழ்கிறது. அவைகளில் அடங்கியுள்ள பாடல்களின் தொகை அறுநூற்று ஐம்பத்தாறு:

திருச்சதகம் என்பது தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த நூறு திருப்பாட்டுக்களைத் தன் அகத்துக்கொண்ட ஒரு பகுதி என்னும் பொருளதாம். ஒரு பாட்டின் ஈற்றில் உள்ள சொற்றொடர், சொல், எழுத்து என்னும் இவற்றுள் ஒன்றை அடுத்த பாட்டின் முதலாகக் கொண்டு பாடுதல் அந்தாதித் தொடர் எனப்படும். இவ்வந்தாதித் தொடராகவே இந்நூறு திருப்பாட்டுக்களும் அருளிச் செய்யப்பட்டன. "மெய்தான் அரும்பி" என முதல் திருப்பாட்டின் முதலடி தொடங்கப்பட்டு "மெய்யர் மெய்யனே" என நூறாம் திருப்பாட்டின் இறுதி முடிக்கப்பட்டுள்ளது.

திருமுறை முற்றோதல் நிறைவு வீழாவின் ஓர் அம்சமான திருமுறை மனனப் போட்டியில் பங்குபற்றும் இளஞ்சந்ததியினரின் நலன்கருதி திருச்சதகம் உள்ளடக்கிய நூறு பாடல்களையும் தனிநூலாக அச்சிட்டு வழங்கத் திருவருள் துணை நின்றது:

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்
திருப்பெருந்துறையில் அருளிய
திருச்சதகம்

1. மெய்யுணர்தல்

மெய்தான் அரும்பி விதிர்விதிர்த்(து)
உன்விரை யார்கழற்(கு)என்
கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர்
ததும்பி வெதும்பி உள்ளம்
பொய்தான் தவிர்ந்(து) உன்னைப் போற்றி
சயசய போற்றியென்னும்
கைதான் நெகிழவி டேன்உடை
யாய்என்னைக் கண்டுகொள்ளே .

1

கொள்ளேன் புரந்தரன் மால்அயன்
வாழ்வு குடிகெடினும்
நள்ளேன் நினதடி யாரொடல்
லால்நர கம்புகினும்
எள்ளேன் திருவரு ளாலே
இருக்கப் பெறின்திறைவா
உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல்
லாதெங்கள் உத்தமனே .

2

உத்தம னத்தன் உடையா
னடியே நினைந்துருகி
மத்த மனத்தொடு மாலிவ
னென்ன மனநினைவில்
ஓத்தன வெரத்தன சொல்லிட
ஆரூர் திரிந்தெவருந்
தத்தம் மனத்தன பேசஎஞ்
ஞான்றுகொல் சாவதுவே .

3

சாஹமுன் னுள்தக்கன் வேள்வித்
 தகர்தின்று நஞ்சம்அஞ்சி
 ஆவஎந் தாயென் றவிதா
 விடுநம் மவரவரே
 மூவரென் றேயெம் பிராடுனும்
 எண்ணிவிண் னுண்ணுமன்மேல்
 தேவரென் றேஇறு மாந்தென்ன
 பாவந் திரிதவரே.

4

தவமே புரிந்திலன் தண்மலர்
 இட்டுமுட் டாதுறைஞ்சேன்
 அவமே பிறந்த அருவினை
 யேன்உனக் கன்பருள்ளாஞ்
 சிவமே பெறுந்திரு வெய்திற்றி
 லேன்றின் றிருவடிக்காம்
 பவமே யருளுகண் டாய்அடி
 யேற்கெம் பரம்பரனே.

5

பரந்துபல் லாய்மல ரிட்டுமுட்
 டாதடி யேஇறைஞ்சி
 இரந்தவெல் லாம்எமக் கேபெற
 லாம்என்னும் அன்பருள்ளங்
 கரந்துநில் லாக்கள்வ னேநின்றன்
 வார்கழற் கன்பெனக்கு
 நிரந்தர மாய்அரு ளாய்நின்னை
 யேத்த முழுவதுமே.

6

முழுவதுங் கண்டவ னைப்படைத்
 தான்முடி சாய்த்துமுன்டூ
 செழுமலர் கொண்டெங்குந் தேடவப்
 பாலானிப் பாலெம்பிரான்
 கழுதொடு காட்டிடை நாடக
 மாடிக் கதியினியாய்
 உழுவையின் தோலுடுத் துன்மத்த
 மேல்கொண் டுழிதருமே;

7

உழிதரு காலும் கனலும்
 புனலொடு மண்ணும்விண்ணும்
 இழிதரு காலமெக் காலம்
 வருவது வந்ததற்பின்
 உழிதரு காலத்த உன்னடி
 யேன்செய்த வல்வினையைக்
 கழிதரு காலமு மாய்அவை
 காத்தெம்மைக் காப்பவனே .

8

பவனெம் பிரான்பனி மாமதிக்
 கண்ணிவிண் ணோர் பெருமாள்
 சிவனெம் பிரான்என்னை யாண்டு கொண்
 டான்என் சிறுமைகண்டும்
 அவனெம் பிரானென்ன நானடி
 யேனென்ன இப்பரிசே
 புவனெம் பிரான்றெரி யும்பரி
 சாவ தியம்புகவே .

9

புகவே தகேன்உனக் கன்பருள்
 யான்என்பொல் லாமணியே
 தகவே எனையுனக் காட்கொண்ட
 தன்மையெப் புன்மையரை
 மிகவே யுயர்த்திவிண் ணோரைப்
 பணித்தியண் னாவமுதே
 நகவே தகும்எம் பிரானென்னை
 நீசெய்த நாடகமே .

10

2. அறிவுறுத்தல்

நாடகத்தால் உன்னடியார்
 போல்நடித்து நானடுவே
 வீடகத்தே புகுந்திடுவான்
 மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன்
 ஆடகச்சீர் மணிக்குன்றே
 இடையறு அன்புனக்கென்
 ஊடகத்தே நின்றிருகத்
 தந்தருள்எம் முடையானே;

11

யானேதும் பிறப்பஞ்சேன்
 இறப்பதனுக் கென்கடவேன்
 வானேயும் பெறில்வேண்டேன்
 மண்ணாள்வான் மதித்துமிரேன்
 தேனேயும் மலர்க்கொன்றைச்
 சிவனேளம் பெருமாள்எம்
 மானேயுன் னருள்பெறுநாள்
 என்றென்றே வருந்துவனே. 12

வருந்துவநின் மலர்ப்பாதம்
 அவைகாண்பான் நாயடியேன்
 இருந்துநல மலர்புனையேன்
 ஏத்தேன்நாத் தழும்பேறப்
 பொருந்தியபொற் சிலைகுனித்தாய்
 யருளமுதம் புரியாயேல்
 வருந்துவனற் றமியேன் மற்
 றென்னேநா னுமாறே. 13

ஆமாறுன் றிருவடிக்கே
 யகங்குழையேன் அன்புருகேன்
 பூமலை புனைந்தேத்தேன்
 புகழ்ந்துரையேன் புத்தேளிர்
 கோமான்நின் றிருக்கோயில்
 தூகேன்மெழுகேன் கூத்தாடேன்
 சாமாறே விரைகின்றேன்
 சதுராலே சார்வானே. 14

வானாகி மண்ணாகி
 வளியாகி ஒளியாகி
 ஊனாகி உயிராகி
 உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
 கோனாகி யானெனதென்
 றவரவரைக் கூத்தாட்டு
 வானாகி நின்றாயை
 என்சொல்லி வாழ்த்துவனே. 15

வாழ்த்துவதும் வானவர்கள்
 தாம்வாழ்வான் மனநின்பால்
 தாழ்த்துவதுந் தாம்உயர்ந்து
 தம்மையெல்லாந் தொழவேண்டிச்
 சூழ்த்துமது கரமுரலுந்
 தாரோயை நாயடியேன்
 பாழ்த்தபிறப் பறுத்திடுவான்
 யானும்உன்னைப் பரவுவனே.

16

பரவுவார் இமையோர்கள்
 பாடுவன நால்வேதம்
 குரவுவார் குழன்மடவாள்
 கூறுடையாள் ஒருபாகம்
 விரவுவார் மெய்யன்பின்
 அடியார்கள் மேன்மேலும்
 அரவுவார் கழலிணைகள்
 காண்பாரோ அரியானே:

17

அரியானே யாவர்க்கும்
 அம்பரவா அம்பலத்தெம்
 பெரியானே சிறியேனை
 யாட்கொண்ட பெய்கழற்கீழ்
 விரையார்ந்த மலர் தூவேன்
 வியந்தலறேன் நயந்துருகேன்
 தரியேன்நான் ஆமாறென்
 சாவேனான் சாவேனே.

18

வேனில்வேள் மலர்க்கணக்கும்
 வெண்ணகைச்செவ் வாய்க்கரிய
 பானலார் கண்ணியர்க்கும்
 பதைத்துருகும் பாழ்நெஞ்சே
 ஊனெலாம் நின்றருகப்
 புகுந்தாண்டான் இன்றுபோய்
 வானுளான் காணய்நீ
 மாளாவாழ் கின்றாயே:

19

வாழ்கின்றாய் வாழாத
 நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்டு
 ஆழ்கின்றாய் ஆழாமற்
 காப்பாணை ஏத்தாதே
 சூழ்கின்றாய் கேடுனக்குச்
 சொல்கின்றேன் பல்காலும்
 வீழ்கின்றாய் நீ அவலக்
 கடலாய வெள்ளத்தே: 20

3. சுட்டறுத்தல்

வெள்ளந்தாழ் விரிசடையாய் விடையாய் விண்ணோர்
 பெருமானே எனக்கேட்டு வேட்ட நெஞ்சாய்ப்
 பள்ளந்தாழ் உறுபுனலில் கீழ்மே லாகப்
 பதைத்துருகும் அவர்நிற்க என்னை யாண்டாய்க்(கு)
 உள்ளந்தான் நின்றூச்சி யளவும் நெஞ்சாய்
 உருகாதால் உடம்பெல்லாம் கண்ணாய் அண்ண
 வெள்ளந்தான் பாயாதால் நெஞ்சங் கல்லாம்'
 கண்ணினையும் மரமாந்தீ வினையி னேற்கே. 21

வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்று
 போதுநான் வினைக்கேட னென்பாய் போல
 இனையானுன் என்றுன்னை யறிவித் தென்னை
 ஆட்கொண்டெம் பிரானாய்க் கிரும்பின் பாவை
 அனையநான் பாடேன்றின் றுடேன் அந்தோ
 அலறிடேன் உலறிடேன் ஆவி சோரேன்
 முனைவனே முறையோநான் ஆன வாரறு
 முடிவறியேன் முதலந்தம் ஆயி னானே: 22

ஆயநான் மறையவனும் நீயே யாதல்
 அறிந்தியான் யாவரினுங் கடையன் ஆய
 நாயினேன் ஆதலையும் நோக்கிக் கண்டு
 நாதனே நான்உனக்கோர் அன்பன் என்பேன்
 ஆயினேன் ஆதலால் ஆண்டு கொண்டாய்
 அடியார்தாம் இல்லையே அன்றி மற்றோர்
 பேயனேன் இதுதான்நின் பெருமை அன்றே
 எம்பெருமான் என்சொல்லிப் பேசு கேனே: 23

பேசில்தாம் ஈசனே எந்தாய் எந்தை
 பெருமானே என்றென்றே பேசிப் பேசிப்
 பூசில்தாம் திருநீறே நிறையப் பூசிப்
 போற்றியெம் பெருமானே யென்று பின்று
 நேசத்தாற் பிறப்பிறப்பைக் கடந்தார் தம்மை
 ஆண்டானே அவாவெள்ளக் கள்வ னேனை
 மாசற்ற மணிக்குன்றே எந்தாய் அந்தோ
 என்னைநீ ஆட்கொண்ட வண்ணந் தானே. 24

வண்ணந்தான் சேயதன்று வெளிதே யன்று
 அநேகன்ஏகன் அணுவணுவி லிறந்தா யென்றங்(கு)
 எண்ணந்தான் தடுமாறி இமையோர் கூட்டம்
 எய்துமா றறியாத எந்தாய் உன்றன்
 வண்ணந்தான் அதுகாட்டி வடிவு காட்டி
 மலர்க்கழல்கள் அவைகாட்டி வழியற் றேனைத்
 திண்ணந்தான் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டாய்
 எம்பெருமான் என்சொல்லிச் சிந்திக் கேனே. 25

சிந்தனைநின் தனதாக்கி நாயி னேன்றன்
 கண்ணினைநின் றிருப்பாதப் போதுக் காக்கி
 வந்தனையும் அம்மலர்க்கே ஆக்கி வாக்குள்
 மணிவார்த்தைக் காக்கிஐம் புலன்க ளார
 வந்தனையாட் கொண்டுள்ளே புகுந்த விச்சை
 மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையே உன்னைத்
 தத்தனைசெந் தாமரைக்கா டனைய மேனித்
 தனிச்சுடரே யிரண்டுமிலித் தனிய னேற்கே. 26

தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பெளவத் தெவ்வத்
 தடந்திரையால் ஏற்றுண்டு பற்றென் றின்றிக்
 கனியைநேர் துவர்வாயார் என்னுங் காலாற்
 கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட்(டு)
 இனியென்னே உய்யுமா றென்றென் றெண்ணி
 அஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின் றேனை
 முனைவனே முதலந்த மில்லா மல்லற்
 கரைகாட்டி யாட்கொண்டாய் மூர்க்க னேற்கே. 27

கேட்டாரும் அறியாதான் கேடொன் றில்லான்
 கிளையிலான் கேளாதே எல்லாங் கேட்டான்
 நாட்டார்கள் விழித்திருப்ப ஞாலத் துள்ளே
 நாயினுக்குத் தனிசிட்டு நாயி னேற்கே
 காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிப் பின்னும்
 கேளா தனவெல்லாங் கேட்பித் தென்னை
 மீட்டேயும் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டான்
 எம்பெருமான் செய்திட்ட விச்சை தானே. 28

விச்சைதான் இதுவொப்ப துண்டோ கேட்கின்
 மிகுகாதல் அடியார்தம் அடிய னாக்கி
 அச்சந்தீர்த் தாட்கொண்டான் அமுதம் ஊறி
 அகநெகவே புகுந்தாண்டான் அன்புகூர
 அச்சன்ஆண் பெண்அலியா காச மாகி
 ஆரழலாய் அந்தமாய் அப்பால் நின்ற
 செச்சைமா மலர்புரையும் மேனி யெங்கள்
 சிவபெருமான் எம்பெருமான் தேவர் கோவே. 29

தேவர்கோ அறியாத தேவ தேவன்
 செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கும் மற்றை
 மூவர்கோ ஞய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி
 மூதாதை மாதாரும் பாகத் தெந்தை
 யாவர்கோ னென்னையும்வந் தாண்டு கொண்டான்
 யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாது மஞ்சோம்
 மேவினோம் அவனடியார் அடியா ரோடும்
 மேன்மேலுங் குடைந்தாடி யாடு வோமே. 30

3 ஆத்துமசுத்தி

ஆடு கின்றிலை கூத்துடை யான்கழற்
 கன்பிலை என்புகிப்
 பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை
 பணிகிலை பாதமலர்
 சூடு கின்றிலை சூட்டுகின் றதுமிலை
 துணையிலி பிணநெஞ்சே
 தேடு கின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை
 செய்வதொன் றறியேனே. 31

அறிவி லாதவெ னைப்பு குந் தாண்டுகொண்
 டறிவதை யருளிமேல்
 நெறியெ லாம்புல மாக்கிய எந்தையைப்
 பந்தனை யறுப்பானைப்
 பிறவி லாதஇன் னருள்கள் பெற்
 றிருந்துமா ருடுதி பிணநெஞ்சே
 கிறியெ லாம்மிகக் கீழ்ப்படுத் தாய்கெடுத்
 தாயென்னைக் கெடுமாறே. 32

மாறி நின்றென்னைக் கெடக்கிடந் தனையெயம்
 மதியிலி மடநெஞ்சே
 தேறு கின்றிலம் இனியுனைச் சிக்கெனச்
 சிவனவன் திரள்தோள்மேல்
 நீறு நின்றது கண்டனை யாயினும்
 நெக்கிலை யிக்காயங்
 கீறு கின்றிலை கெடுவதுன் பரிசிது
 கேட்கவுங் கில்லேனே. 33

கிற்ற வாமன மேகெடு வாய்உடை
 யான்அடி நாயேனை
 விற்றெ லாமிக ஆள்வதற் குரியவன்
 விரைமலர்த் திருப்பாதம்
 முற்றி லாஇளந் தளிர்பிரிந் திருந்துநீ
 யுண்டன வெல்லாமுன்
 அற்ற வாறுநின் னறிவுநின் பெருமையும்
 அளவறுக் கில்லேனே. 34

அளவ றுப்பதற் கரியவன் இமையவர்க்
 கடியவர்க் கெளியான்நம்
 களவ றுத்துநின் ருண்டமை கருத்தினுட்
 கசிந்துணர்ந் திருந்தேயும்
 உளக றுத்துனை நினைந்துளம் பெருங்களன்
 செய்தது மிலைநெஞ்சே
 பளக றுத்துடை யான்கழல் பணிந்திலை
 பரகதி புகுவானே. 35

புகுவ தாவதும் போதர வில்லதும்
 பொன்னகர் புகப்போதற்(கு)
 உகுவ தாவது மெந்தையெம் பிரானென்னை
 யாண்டவன் கழற்கன்பு
 நெகுவ தாவது நித்தலு மமுதொடு
 தேனோடு பால்கட்டி
 மிகுவ தாவதும் இன்றெனின் மற்றிதற்
 கென்செய்கேன் வினையேனே.

36

வினையென் போலுடை யார்பிற ராருடை
 யானடி நாயேனைத்
 தினையின் பாகமும் பிறிவது திருக்குறிப்
 பன்றுமற் றதனாலே
 முனைவன் பாதநன் மலர்பிரிந் திருந்துநான்
 முட்டிலேன் றலைகேறேன்
 இனையன் பாவனை யிருப்புகன் மனஞ்செவி
 யின்னதென் றறியேனே.

37

ஏனை யாவரு மெய்திட லுற்றுமற்
 றின்னதென் றறியாத
 தேனை ஆன்றெயைக் கரும்பினின் தேறலைச்
 சிவனையென் சிவலோகக்
 கோனை மான்அன நோக்கிதன் கூறனைக்
 குறுகிலே னெடுங்காலம்
 ஊனை யானிருந் தோம்புகின் றேன்கெடு
 வேன்உயி ரோயாதே.

38

ஓய்வி லாதன உவமனி விறந்தன
 ஒண்மலர்த் தாள்தந்து
 நாயி லாகிய குலத்தினுங் கடைப்படும்
 என்னைநன் னெறிகாட்டித்
 தாயி லாகிய இன்னருள் புரிந்தவென்
 தலைவனை நனிகாணென்
 தீயில் வீழ்கிலேன் திண்வுரை யுருள்கிலேன்
 செழுங்கடல் புகுவேனே.

39

வேனில் வேள்களை கிழித்திட மதிசடும்
 அதுதனை நினையாதே
 மானி லாவிய நோக்கியர் படிறிடை
 மத்திடு தயிராகித்
 தேனி லாவிய திருவருள் புரிந்தவென்
 சிவனகர் புகப்போகேன
 ஊனி லாவியை யோம்புதற் பொருட்டினும்
 உண்டுடுத் திருந்தேனே. 40

5. கைம்மாறு கொடுத்தல்

இருகை யானையை ஒத்திருந் தென்உளக்
 கருவை யான்கண்டி லேன்கண்ட தெவ்வமே
 வருக வென்று பணித்தனை வானுளோர்க்
 கொருவ னேகிற்றி லேன்கிற்பன் உண்ணவே. 41

உண்டொ ரொண்பொருள் என்றுணர் வார்க்கெலாம்
 பெண்டிர் ஆண்டலி யென்றறி யொண்கிலை
 தொண்டே னேற்குள்ள வாவந்து தோன்றினாய்
 கண்டுங் கண்டிலேன் என்னகண் மாயமே. 42

மேலை வானவ ரும்மறி யாததோர்
 கோல மேயெனை ஆட்கொண்ட கூத்தனே
 ஞால மேவிசும் பேஇவை வந்துபோங்
 கால மேனை யென்றுகொல் காண்பதே. 43

காண லாம்பர மேகட் கிறந்ததோர்
 வாணி லாப்பொரு ளேயிங்கொர் பார்ப்பெனப்
 பாண னேன்படிற் ருககையை விட்டுனைப்
 பூணு மாற்றி யேன்புலன் போற்றியே. 44

போற்றி யென்றும் புரண்டும் புகழ்ந்துநின்(று)
 ஆற்றல் மிக்கஅன் பால்அழைக் கின்றிலேன்
 ஏற்று வந்தெதிர் தாமரைத் தாளுறுங்
 கூற்ற மன்னைதொர் கொள்கையென் கோள்கையே. 45

கொள்ளுங் கில்எனை அன்பரிற் கூய்ப்பணி
கள்ளும் வண்டும் அரூமலர்க் கொன்றையான்
நள்ளும் கீழுளும் மேலுளும் யாவுளும்
எள்ளும் எண்ணெயும் போல்நின்ற எந்தையே. 46

எந்தை ஆய்தம் பிரான்மற்றும் யாவர்க்குந்
தந்தை தாய்தம்பி ரான் தனக் கஃதிலான்
முந்தி யென்னுள் புதுந்தனன் யாவருஞ்
சிந்தை யாலும் அறிவருஞ் செல்வனே. 47

செல்வம் நல்குர வின்றிவிண் ணோர்புழுப்
புல்வ ரம்பின்றி யார்க்கும் அரும்பொருள்
எல்லை யில்கழல் கண்டும் பிரிந்தனன்
கல்வ கைமனத் தேன்பட்ட கட்டமே? 48

கட்ட றுத்தெனை யாண்டுகண் னாரநீ(று)
இட்ட அன்பரொ டியாவருங் காணவே
பட்டி மண்டபம் ஏற்றினை ஏற்றினை
எட்டி னோடிரண் டும்அறி யேனையே. 49

அறிவ னேயமு தேயடி நாயினேன்
அறிவ னாகக்கொண் டோவெனை யாண்டது
அறிவி லாமையன் றேகண்ட தாண்டநாள்
அறிவ னோஅல்ல னோஅருள் ஈசனே. 50

6. அநுபோக சுத்தி

ஈச னேயென் னெம்மானே
யெந்தை பெருமான் என்பிறவி
நாச னேநான் யாதுமொன்
றல்லாப் பொல்லா நாயான
நீச னேனை யாண்டாய்க்கு
நினைக்க மாட்டேன் கண்டாயே
தேச னேஅம் பலவனே
செய்வ தொன்று மறியேனே? 51

செய்வ தறியாச் சிறுநாயேன்
 செம்பொற் பாத மலர்காண்ப்
 பொய்யர் பெறும்பே றத்தனையும்
 பெறுதற் குரியேன் பொய்யிலா
 மெய்யர் வெறியார் மலர்ப்பாதம்
 மேவக் கண்டுங் கேட்டிருந்தும்
 பொய்ய நேநான் உண்டுடுத்திங்
 கிருப்ப தானேன் போரேறே.

52

போரே றேநின் பொன்னகர்வாய்
 நீபோந் தருளி யிருள்நீக்கி
 வாரே றிளமென் முலையாளோ
 டுடன்வந் தருள அருள்பெற்ற
 சீரே றடியார் நிற்பாதஞ்
 சேரக் கண்டுங் கண்டுகெட்ட
 ஊரே றுயிங் குழல்வேனோ
 கொடியேன் உயிர்தான் உலவாதே: 53

உலவாக் காலந் தவமெய்தி
 யுறுப்பும் வெறுத்திங் குணக்காண்பான்
 பலமா முனிவர் நனிவாடப்
 பாவியேனைப் பணிகொண்டாய்
 மலமாக் குரம்பை யிதுமாய்க்க
 மாட்டேன் மணியே உணக்காண்பான்
 அலவா நிற்கு மன்பிலேன்
 என்கொண் டெழுகேன் எம்மானே. 54

மானேர் நோக்கி உமையாள்
 பங்கா வந்திங் காட்கொண்ட
 தேனே யமுதே கரும்பின்
 தெளிவே சிவனே தென்தில்லைக்
 கோனே யுன்றன் திருக்குறிப்புக்
 கூடு வார்நின் கழல்கூடி
 ஊனார் புழுக்கூ டிதுகாத்திங்
 கிருப்ப தானேன் உடையானே: 55

உடையா னேநின் றனையுள்கி
 உள்ள முருகும் பெருங்காதல்
 உடையா ருடையாய் நிற்பாதஞ்
 சேரக் கண்டிங் கூர்நாயிற்
 கடையா னேன்றெஞ் சுருகாதேன்
 கல்லா மனத்தேன் கசியாதேன்
 முடையார் புழுக்கூ டிதுகாத்திங்
 கிருப்ப தாக முடித்தாயே.

56

முடித்த வாறும் என்றனக்கே
 தக்க தேமுன் னடியாரைப்
 பிடித்த வாறுஞ் சோராமற்
 சோர னேனிங் கொருத்திவாய்
 துடித்த வாறுந் துகிலிறையே
 சோர்ந்த வாறும் முகங்குறுவேர்
 பொடித்த வாறு மிவையுணர்ந்து
 கேடென் றெனக்கே சூழ்ந்தேனே.

57

தேனைப் பாலைக் கன்னலின்
 தெளிவை ஒளியைத் தெளிந்தார்தம்
 ஊனை யுருக்கு முடையானே
 யும்ப ரானே வம்பனேன்
 நான்நின் னடியேன் நீயென்னை
 யாண்டா யென்ற லடியேற்குத்
 தானுஞ் சிரித்தே யருளலாந்
 தன்மை யாமென் தன்மையே.

58

தன்மை பிறரா லறியாத
 தலைவா பொல்லா நாயான
 புன்மை யேனை ஆண்டையா
 புறமே போக விடுவாயோ
 என்னை நோக்கு வார்யாரே
 என்நான் செய்கேன் எம்பெருமான்
 பொன்னை திகழுந் திருமேனி
 யெந்தாய் எங்குப் புகுவேனே.

59

புகுவேன் எனதே நின்பாதம்
 போற்று மடியா ருள்நின்று
 நகுவேன் பண்டு தோள்நோக்கி
 நாண மில்லா நாயினேன்
 நெகுமன் பில்லை நினைக்காண
 நீயாண் டருள அடியேனுந்
 தகுவ னேயென் தன்மையே
 எந்தாய் அந்தோ தரியேனே.

60

7. காருணியத் திரங்கல்

தரிக்கிலேன் காய வாழ்க்கை
 சங்கரா போற்றி வான
 விருத்தனே போற்றி எங்கள்
 விடலையே போற்றி ஒப்பில்
 ஒருத்தனே போற்றி உம்பர்
 தம்பிரான் போற்றி தில்லை
 நிருத்தனே போற்றி எங்கள்
 நிர்மலா பொற்றி போற்றி.

61

போற்றியோ நமச்சி வாய
 புயங்கனே மயங்கு கின்றேன்
 போற்றியோ நமச்சி வாய
 புகலிடம் பிறிதொன் றில்லை
 போற்றியோ நமச்சி வாய
 புறமெனைப் போக்கல் கண்டாய்
 போற்றியோ நமச்சி வாய
 சயசய போற்றி போற்றி.

62

போற்றியென் போலும் பொய்யர்
 தம்மையாட் கொள்ளும் வள்ளல்
 போற்றிநின் பாதம் போற்றி
 நாதனே போற்றி போற்றி
 போற்றிநின் கருணை வெள்ளப்
 புதுமதுப் புவனம் நீர்தீக்
 காற்றிய மானன் வானம்
 இரகசுடர்க் கடவு ளானே.

63

கடவுளே போற்றி யென்னைக்
 கண்டுகொண் டருளு போற்றி
 விடவுளே யுருக்கி யென்னை
 யாண்டிட வேண்டும் போற்றி
 உடலிது களைந்திட் டொல்லை
 யும்பர்தந் தருளு போற்றி
 சடையுளே கங்கை வைத்த
 சங்கரா போற்றி போற்றி.

64

சங்கரா போற்றி மற்றோர்
 சரணிலேன் போற்றி கோலப்
 பொங்கரா வல்குற் செவ்வாய்
 வெண்ணகைக் கரிய வாட்கண்
 மங்கையோர் பங்க போற்றி
 மால்விடை யூர்தி போற்றி
 இங்கிவாழ் வாற்ற கில்லேன்
 எம்பிரான் இழித்திட் டேனே.

65

இழித்தனன் என்னை யானே
 யெம்பிரான் போற்றி போற்றி
 பழித்திலே னுன்னை யென்னை
 ஆளுடைப் பாதம் போற்றி
 பிழைத்தவை பொறுக்கை யெல்லாம்
 பெரியவர் கடமை போற்றி
 ஒழித்திடில் வாழ்வு போற்றி
 உம்பர்நாட் டெம் பிரானே;

66

எம்பிரான் போற்றி வானத்
 தவரவ ரேறு போற்றி
 கொம்பரார் மருங்குல் மங்கை
 கூறவெண் ணீற போற்றி
 செம்பிரான் போற்றி தில்லைத்
 திருச்சிற்றம் பலவ போற்றி
 உம்பரா போற்றி யென்னை
 ஆளுடை ஒருவ போற்றி

67

ஒருவனே போற்றி ஒப்பில்
 அப்பனே போற்றி வானோர்
 குருவனே போற்றி எங்கள்
 கோமளக் கொழுந்து போற்றி
 வருகவென் றென்னை நிற்பால்
 வாங்கிட வேண்டும் போற்றி
 தருகநின் பாதம் போற்றி
 தமிழனேன் தனிமை தீர்த்தே: 68

தீர்ந்தஅன் பாய அன்பர்க்
 கவரினும் அன்ப போற்றி
 பேர்ந்துமென் பொய்ம்மை யாட்கொண்
 டருளிடும் பெருமை போற்றி
 வார்ந்தநஞ் சயின்று வானோர்க்
 கமுதமீ வள்ளல் போற்றி
 ஆர்ந்தநின் பாதம் நாயேற்
 கருளிட வேண்டும் போற்றி: 69

போற்றியிப் புவனம் நீர்தீக்
 காலொடு வான மானாய்
 போற்றியெவ் வுயிர்க்குந் தோற்ற
 மாகிநீ தோற்ற மில்லாய்
 போற்றியெல் லாவு யிர்க்கும்
 ஈராயீ நின்மை யானாய்
 போற்றியைம் புலன்கள் நின்னைப்
 புணர்கிலாப் புணர்க்கை யானே. 70

8. ஆனந்தத்தழுந்தல்

புணர்ப்ப தொக்க எந்தை யென்னை
 யாண்டு பூண நோக்கினாய்
 புணர்ப்ப தன்றி தென்ற போது
 நின்னொ டென்னொ டென் லிதாம்
 புணர்ப்ப தாக அன்றி தாக
 அன்பு நின்க ழற்கணை
 புணர்ப்ப தாக அங்க ணை
 புங்க மான போகமே. 71

போகம் வேண்டி வேண்டிலேன்
 புர்ந்த ராதி யின்பமும்
 ஏக நின்க ழலிணைய
 லாதி லேனென் எம்பிரான்
 ஆகம் விண்டு கம்பம் வந்து
 குஞ்சி யஞ்ச லிக்கணை
 ஆக என்கை கண்கள் தாரை
 ஆற தாக ஐயனே;

72

ஐய நின்ன தல்ல தில்லை
 மற்றொர் பற்று வஞ்சனேன்
 பொய்க லந்த தல்ல தில்லை
 பொய்ம்மை யேனென் எம்பிரான்
 மைக லந்த கண்ணி பங்க
 வந்து நின்க ழற்கணை
 மெய்க லந்த அன்ப ரன்பெ
 னக்கு மாக வேண்டுமே;

73

வேண்டும் நின்க ழற்கண் அன்பு
 பொய்ம்மை தீர்த்து மெய்மையே
 ஆண்டு கொண்டு நாயி னேனை
 ஆவ என்ற ருளுநீ
 பூண்டுகொண் டடிய னேனும் போற்றி
 போற்றி யென்று மென்றும்
 மாண்டு மாண்டு வந்து வந்து
 மன்ன நின் வணங்கவே;

74

வணங்கும் நின்னை மண்ணும் விண்ணும்
 வேத நான்கும் ஓலமிட்
 டிணங்கு நின்னை யெய்த லுற்ற
 மற்றொ ருண்மை யின்மையின்
 வணங்கி யாம்வி டேங்க ளென்ன
 வந்து நின்ற ருளுதற்(கு)
 இணங்கு கொங்கை மங்கை பங்க
 என்கொ லோநி னைப்பதே;

75

நினைப்ப தாக சிந்தை செல்லு
 மெல்லை யேய வாக்கினால்
 தினைத்த னையு மாவ தில்லை
 சொல்ல லாவ கேட்பவே
 அனைத்து லகு மாய நின்னை
 ஐம்பு லன்கள் காண்கிலா
 எனைத்தெ னைத்த தெப்பு றத்த
 தெந்தை பாத மெய்தவே.

76

எய்த லாவ தென்று நின்னை
 எம்பி ரானிவ் வஞ்சனேற்(கு)
 உய்த லாவ துன்கண் அன்றி
 மற்றே ருண்மை யின்மையிற்
 பைத லாவ தென்று பாது
 காத்தி ரங்கு பாவிசேற்(கு)
 ஈத லாது நின்கண் ஒன்றும்
 வண்ண மில்லை ஈசனே:

77

ஈச வேநீ யல்ல தில்லை
 இங்கு மங்கு மென்பதும்
 பெசி னேன்ஓர் பேத மின்மை
 பேதை யேனென் எம்பிரான்
 நீச னேனை ஆண்டு கொண்ட
 நின்ம லாவொர் நின்னலால்
 தேச னேயொர் தேவ ருண்மை
 சிந்தி யாது சிந்தையே:

78

சிந்தை செய்கை கேன்வி வாக்குச்
 சீரில் ஐம்பு லன்களான்
 முந்தை யான காலம் நின்னை
 எய்தி டாத மூர்க்கனேன்
 வெந்தை யாவி முந்தி லேன்என்
 உள்ளம் வெள்கி விண்டிலேன்
 எந்தை யாய நின்னை யின்னம்
 எய்த லுற்றி ருப்பனே.

79

இருப்பு நெஞ்ச வஞ்ச னேனை
 யாண்டு கொண்ட நின்னதாட்
 கருப்பு மட்டு வாய்ம டுத்தெ
 னைக்க வந்து போகவும்
 நெருப்பு முண்டு யானு முண்டி
 ருந்த துண்ட தாயினும்
 விருப்பு முண்டு நின்கண் என்கண்
 என்ப தென்ன விச்சையே; 80

9. ஆனந்த பரவசம்

விச்சுக் கேடுபொய்க் காகா தென்றிங் கெனைவைத்தாய்
 இச்சைக் காணு ரெல்லாரும் வந்துன் தாள்சேர்ந்தார்
 அச்சத் தாலே யாழ்ந்துடு கின்றேன் ஆருரெம்
 பிச்சைத் தேவா என்நான் செய்கேன் பேசாயே. 81

பேசப் பட்டேன் நின்னடி யாரில் திருநீறே
 பூசப் பட்டேன் பூதல ராலுன் அடியானென்(று)
 ஏசப் பட்டேன் இனிப்படு கின்ற தமையாதால்
 ஆசைப் பட்டேன் ஆட்பட் டேன்உன் னடியேனே. 82

அடியேன் அல்லேன் கொல்லோதானெனை
 ஆட்கொண் டிலைகொல்லோ
 அடியா யானு ரெல்லாரும்
 வந்துன் தாள்சேர்ந்தார்
 செடிசேர உடல மிதுநீக்கமாட்டேன்
 எங்கள் சிவலோகா
 கடியேன் உன்னைக் கண்ணூரக்
 காணுமாறு காணேனே; 83

காணு மாறு காணேன் உன்னை
 அந்நாட் கண்டேனும்
 பாணே பேசி யென்றன்னைப்
 படுத்ததென்ன பரஞ்சோதி
 ஆணே பெண்ணே ஆரமுதே
 அத்தாசெத்தே போயினேன்
 ஏணுண் இல்லா நாயினேன்
 என்கொண் டெழுகேன் எம்மானே; 84

மானேர் நோக்கி யுமையாள்பங்கா
 மறையீற்றறியா மறையோனே
 தேனே யமுதே சிந்தைக்கரியாய்
 சிறியேன் பிழைபொறுக்கும்
 கோனே சிறிதே கொடுமைபறைந்தேன்
 சிவமா நகர்குறுகப்
 போனா ரடியார் யானும்பொய்யும்
 புறமே போந்தோமே.

85

புறமே போந்தோம் பொய்யும்
 யானும் மெய்யன்பு
 பெறவே வல்லேன் அல்லா
 வண்ணம் பெற்றேன்யான்
 அறவே நின்னைச் சேர்ந்த அடியார்
 மற்றொன் றறியாதார்
 சிறவே செய்து வழிவந்துசிவனே
 நின்தான் சேர்ந்தாரே.

86

தாராய் உடையா யடியேற்(கு)
 உன்தா ளிணையன்பு
 பேரா வுலகம் புக்காரடியார்
 புறமே போந்தேன்யான்
 ஊரா மிலைக்கக் குருட்டாமிலைத்திங்(கு)
 உன்தா ளிணையன்புக்
 காராய் அடியேன் அயலே
 மயல்கொண் டமுுகேனே.

87

அமுுகேன் நின்பால் அன்பாம்
 மனமாய் அழல் சேர்ந்த
 மெமுுகே அன்னார் மின்னார்
 பொன்னார் கழல் கண்டு
 தொமுுகே யுன்னைத் தொடர்ந்தா
 ரோடுந் தொடராதே
 பமுுகே பிறந்தேன் என்கொண்
 டுன்னைப் பணிகேனே.

88

பணிவார் பிணிதீர்த் தருளிப்
 பழைய அடியார்க்குன்
 அணியார் பாதங் கொடுத்தி
 அதுவும் அரிதென்றால்
 திணியார் மூங்கி லனையேன்
 வினையைப் பொடியாக்கித்
 தணியார் பாதம் வந்தொல்லீ
 தாராய் பொய்தீர்மெய்யானே.

89

யானே பொய்என் நெஞ்சும்
 பொய்என் அன்பும்பொய்
 ஆலை வினையேன் அழுதால்
 உன்னைப் பெறலாமே
 தேனே அமுதே கரும்பின்
 தெளிவே தித்திக்கும்
 மானே அருளாய் அடியேன்
 உனைவந் துறுமாறே.

90

10. ஆனந்தாதீதம்

மாறி லாதமாக் கருணை வெள்ளமே
 வந்து முந்திநின் மலர்கொள் தாளிணை
 வேறி லாப்பதப் பரிசு பெற்றநின்
 மெய்ம்மை அன்பருன் மெய்ம்மை மேவினார்
 ஈறி லாதநீ எளியை யாகிவந்
 தொளிசெய் மானுட மாக நோக்கியுங்
 கீறி லாதநெஞ் சுடைய நாயினேன்
 சுடையன் ஆயினேன் பட்ட கீழ்மையே.

91

மையி லங்குநற் கண்ணி பங்கவே
 வந்தெ னைப்பணி கொண்ட பின்மழக்
 கையி லங்குபொற் கிண்ண மென்றலால்
 அரியை யென்றுனைக் கருதுகின் றிலேன்
 மெய்யி லங்குவெண் ணீற்று மேனியாய்
 மெய்ம்மை யன்பருன் மெய்ம்மை மேவினார்
 பொய்யி லங்கெனைப் புகுத விட்டுநீ
 போவ தோசொலாய் பொருத்த மாவதே.

92

பொருத்த மின்மையேன் பொய்மை யுண்மையேன்
 போத வென்றெனைப் புரிந்து நோக்கவும்
 வருத்த மின்மையேன் வஞ்ச முண்மையேன்
 மாண்டி லேன்மலர்க் கமல பாதனே
 அரத்த மேனியாய் அருள்செய் அன்பரும்
 நீயும் அங்கெழுந் தருளி யிங்கெனை
 இருத்தி னாய்முறை யோவென் எம்பிரான்
 வம்ப னேன்வினைக் கிறுதி யில்லையே.

93

இல்லை நின்கழற் கன்ப தென்கணை
 ஏல மேலுநற் குழனி பங்களே
 கல்லை மென்கனி யாக்கும் விச்சைகொண்
 டென்னை நின்கழற் கன்ப னுக்கினாய்
 எல்லை யில்லைநின் கருணை எம்பிரான்
 ஏது கொண்டுநான் ஏது செய்யினும்
 வல்லை யேயெனக் கின்னு முன்கழல்
 காட்டி மீட்கவுல் மறுவில் வானனே;

94

வான நாடரும் அறியொ னாதநீ
 மறையி லீறுமுன் தொடரொ னாதநீ
 ஏனை நாடருந் தெரியொ னாதநீ
 என்னை யின்னிதாய் ஆண்டு கொண்டவா
 ஊனை நாடகம் ஆடு வித்தவா
 உருகி நான்உனைப் பருக வைத்தவா
 ஞான நாடகம் ஆடு வித்தவா
 நைய வையகத் துடைய விச்சையே

95

விச்ச தின்றியே விளைவு செய்குவாய்
 விண்ணும் மண்ணக முழுதும் யாவையும்
 வைச்ச வாங்குவாய் வஞ்ச கப்பெரும்
 புலைய னேனையுன் கோயில் வாயிலிற்
 பிச்ச னுக்கினாய் பெரிய அன்பருக்
 குரிய னுக்கினாய் தாம்வ ளர்த்ததோர்
 நச்ச மாமர மாயி னுங்கொலார்
 நானு மங்ஙனே யுடைய நாதனே;

96

உடைய நாதனே போற்றி நின்னலால்
 பற்று மற்றெனக் காவ தொன்றினி
 உடைய னோபணி போற்றி உம்பரார்
 தம்ப ராபரா போற்றி யாரினுங்
 கடைய னாயினேன் போற்றி யென்பெருங்
 கருணை யாளனே போற்றி என்னைநின்
 அடிய னாக்கினாய் போற்றி ஆதியும்
 அந்த மாயினாய் போற்றி யப்பனே :

87

அப்ப னேயெனக் கமுத னேஆ
 னந்த னேஅகம் நெகஅள் னூறுதேன்
 ஒப்ப னேஉனக் குரிய அன்பரில்
 உரிய னுனைப் பருக நின்றதோர்
 துப்ப னேசுடர் முடிய னேதுணை
 யாள னேதொழும் பாள ரெய்ப்பினில்
 வைப்ப னேயென வைப்ப தோசொலாய்
 நைய வையகத் தெங்கள் மன்னனே.

98

மன்ன எம்பிரான் வருக வென்னெனை
 மாலு நான்முகத் தொருவன் யாரினும்
 முன்ன எம்பிரான் வருக வென்னெனை
 முழுதும் யாவையும் தூறுதி யுற்றநாள்
 பின்ன எம்பிரான் வருக வென்னெனைப்
 பெய்க ழற்கண்அன் பாயென் நாவினாற்
 பன்ன எம்பிரான் வருகவென்னெனைப்
 பாவ நாசனின் சீர்கள் பாடலே.

99

பாட வேண்டும்நான் போற்றி நின்னையே
 பாடி நைந்துநைந் துருகி நெக்குநெக்(கு)
 ஆட வேண்டும்நான் போற்றி அம்பலத்
 தாடு நின்கழற் போது நாயினேன்
 கூட வேண்டும்நான் போற்றி யிப்புழுக்
 கூடு நீக்கெனைப் போற்றி பொய்யெல்லாம்
 வீட வேண்டும்நான் போற்றி வீடுதந்
 தருளு போற்றிநின் மெய்யர் மெய்யனே :

100

திருச்சிற்றம்பலம்

குகன் அச்சகம்,
தெல்லிப்பழை: